

[Udenrigsministeren.]

konklusion, og det skal jeg ikke gå nøjere ind på.

Med hensyn til spørgsmålet om oprettelse af diplomatisk forbindelse med Nordvietnam kommer jeg til en anden konklusion. Det fremgår også af, at jeg altså ikke kan godkende den dagsorden, som er foreslået. I en vis forstand er det beklageligt, at det store oppositionsparti — eller pardon, de to oppositionspartier — har fremsat et dagsordensforslag efter en debat om Europa, om sikkerhedsspørgsmål, om samarbejde, om øst-vest relationer osv.; et dagsordensforslag, der uddestillerer én lille dråbe, som om det var et afgørende spørgsmål i dansk udenrigspolitik, om vi sendte en diplomatisk repræsentant til Hanoi. Når jeg ikke kommer til samme konklusion, så hænger det sammen med, som jeg også sagde i mit første indlæg, at jeg kan ikke dele den opfattelse; at en dansk diplomatisk forbindelse med Nordvietnam vil fremme udsigterne til en politisk løsning. Jeg tror ikke, at en sådan dansk handling vil have nogen som helst indflydelse i den storpolitiske sammenhæng, og hvis den endelig ville få nogen indflydelse, så ville den alene kunne få positionerne til at stivne. På det punkt er jeg enig med det ærede medlem hr. Erik Kragh. I øvrigt kan jeg henviser til, hvad jeg sagde i mit første indlæg.

Det ærede medlem hr. Poul Schlüter fremsatte nogle betragtninger på denne linje, som jeg kan tilslutte mig, og jeg takker for hans venlige ord og tilslutning i øvrigt.

Det ærede medlem hr. Per Federspiel henstillede til overvejelse, om ikke man kunne få nogle kortfattede udenrigspolitiske meningsudvekslinger. Jeg forstod, de skulle være længere end spørgsmål, som vi jo har i onsdagsrapporttiden, men de skulle være kortere end en daglang debat som den, vi har denne torsdag. Jeg siger kun, at jeg så gerne, hvis vi kunne nå frem til noget sådant.

Det ærede medlem hr. Stinus sagde om sikkerhedsrapporten, at han håbede ikke, at arbejdet med problemerne omkring dansk udenrigspolitik og sikkerhedspolitik var afsluttet. Jeg kan kun sige, at det arbejder vi videre med.

Det ærede medlem spurgte, om USA skulle have forlangt, at Danmark ikke

måtte anerkende Nordvietnam. Jeg kan klart og utvetydigt afkræfte, at sådan noget skulle være sket.

Det ærede medlem spurgte, om vi fuldt ud går ind for sikkerhedsrådets resolution af 22. november 1967 som basis for en ordning i Mellemøsten. Jeg kan bekræfte, hvad vi ofte har sagt, at vi går ind for dette.

Det ærede medlem spurgte, hvordan det gik med beretningen fra FN's 25. generalforsamling, og så gerne, at den blev fremskynnet. Det er jeg enig i. De bør komme hurtigt frem, men der er jo et ikke ringe redaktionsarbejde at udføre, og det er jo sådan, at alle de vanskelige sager afgøres til sidst, sådan som de gør så mange gange og så mange steder. I sidste øjeblik bliver punkterne behandlet, og så kan man naturligvis først skrive beretningen, når man kommer ind i det nye år. Sådan som vi har det i Danmark, tager det små to måneder, i hvert fald seks uger at få den trykt, men jeg kan kun sige, at beretningen er gået i trykken, og den vil altså kunne foreligge i løbet af en måneds tid. Så vidt jeg er underrettet, er den svenske beretning ikke udkommet, sådan som det ærede medlem sagde, men den kommer vistnok i løbet af en uge.

Det ærede medlem hr. Gert Petersen fandt ikke, at der var noget beroligende i Davignonrapporten. Jeg har ikke haft som opgave hverken at berolige eller det modsatte, men at sige tingene sådan, som jeg synes de er, og prøve at fremstille dem så redeligt og så klart som muligt. Selv om jeg nu havde sagt til det ærede medlem hr. Gert Petersen, at den nationale identitet ikke ville komme i fare, så kom den nationale suverænitet det nok alligevel efter det ærede medlems mening, det vil sige, han mente ikke, at Frankrigs suverænitet kom det og nok heller ikke Storbritanniens, de skulle nok passe på deres, men de små lande ville miste deres suverænitet. Det skuffer mig, at det ærede medlem, som ellers plejer at være meget stringent og synes jeg, forbilledlig klar i sin fremstilling, kan sige sådan noget, for det kan da ikke have nogen som helst sammenhæng. I en international forsamling, hvor man skal rette sig efter fælles regler, må dog virkelig de ting, der betyder afgivelse af suverænitet eller indskrænkning i eller overgivelse af suverænitet til fælles organer, være gældende for alle landene, lige meget hvilken